

Jortrin fremfor de Produkter, der mangle Saa-
dant, da tror jeg, at alene deri ligger et Finger-
peg paa, hvor overordenlig vigtigt det er for et
Land ikke at staa tilbage, hvad selve Kunstens
Udvikling angaar. Vi have i denne Henseende
det tydeligste Exempel i Frankrig. Dette Lands
overordenlig store Overlegenhed paa dette Om-
raade har gjort, at det har kunnet tage Kampen
op efter den sidste ulykkelige Krig paa Industriens
Omraade med en Kraft, som har forbausset hele
Verden. Medens Lydsland, trods sine store Seire,
har maattet indrømme — og dets første Autoritet
har selv betegnet det paa en meget skarp Maade
— at dets ved Industri frembragte Produkter vare
billige, men slette, kan Frankrig rose sig af at
frembringe Produkter, som baade ere billige, smukke
og nyttige. Hvilken Betydning Kunsten har for
Industrien, saae man tydelig isfor ved den store
Verdensudstilling. Den franske Industris orga-
niste Forbindelse med Kunsten viste sig i et saa
skarpt Lys, at Englænderne, der tidligere troede,
at de kunde slaa Frankmændene paa Industriens
Omraade, maatte indrømme, at de i mange Hen-
seender stode tilbage. Det Smille, som udviklede
sig ved den nye Forbindelse mellem Mændens og
det legemlige Arbeides Samvirken, kom igjen paa
alle Omraader. Frankmændene viste ogsaa paa en
tydelig Maade, hvilken Plads de gave Kunsten ved
Verdensudstillingen, idet de havde reist den et
storartet Tempel midt imellem Udstillingens
store Bygninger. Det var et Symbol paa, at fra
Kunsten kommer Liv og Varme til Industrien.
Svad angaar de enkelte Bemærkninger, som det ærede
Medlem fra Nørresundby fremkom med, da skal
jeg overlade til andre ærede Medlemmer at under-
kaste det Spørgsmaal en næiere Prøvelse, hvorvidt
Kjøbenhavns Kommune skal bidrage eller ikke.
Svad de finansielle Betragtninger angaar, tror
jeg rigtignok, at det ærede Medlems Fantasi kom
lidt for stærkt i Bevægelse, naar der er Tale om
Prisernes Stigning i de første Aar. Det er
næsten ikke tænkeligt, at Prisene skulde kunne stige
med indtil 40 Procent, hvis der strax blev taget
fat paa Udstillingsbygningen. At det kan blive
noget dyrere, følger af sig selv, og netop deri
forekommer det mig, at der ligger en Ophørdning
til at skynde sig med at faae Bygningen færdig.
At et Statslaan skulde være en Slags Gave,
kan jeg paa ingen Maade indrømme. Ja, det kan
være Tilfældet, naar man laaner Penge til en
Institution, om hvilken man maa sige, vi kjende
slet ikke dens finansielle Forhold, men naar man
laaner til Kunstakademiet eller Udstillingsfonden
og veed, at den har en aarlig sikker Indtægt, saa
sikker som det er muligt, fordi Publikums Sands
i den Henseende ikke pludselig kan forandres, saa
vil en Afbetaling i ca. 40 Aar omtrent kunne
betragtes som sikker. Om Bygningen af andre
Grunde kræver et større Tilskud, saa at man af
den Grund bliver nødt til at eftergive Noget, er

et andet Spørgsmaal, men dersom man kan holde
sig indensfor den Bevilling, der her er Tale om,
eller blot med en mindre Overfridelse, nærer jeg
ikke nogen Frygt for, at Laanet ikke vil blive til-
bagebetalt. — Der er et eneste Punkt, hvori jeg
kunde være tilbøielig til at være enig med det
ærede Medlem for Seire (Sølkstein-Leoborg), og
det er med Hensyn til Brandfarligheden ved, at
der er Profesforboliger paa Charlottenborg. Jeg
vil dog bede at erindre, at Profesforboliger spille
en betydelig Rolle, naar der er Tale om at faae
de dygtigste, ansete Kunstnere, som man gjerne
vil have til Lærere, hvilket ogsaa er fremhævet i
Motiverne. I vort Klima er det fuldstændigt
umuligt i de mange korte og mørke Winterdage,
at ansete og dygtige Profesfore, som kunne bringe
Noget ud af Kunsten, og som have Kjærlighed og
Respekt for den, saa at de ikke ville lade Tiden
gaa hen blot som Lærere, kunne bo udenfor Byen,
men de maa bo paa Kongens Nytorv eller i alt
Fald i Nærheden af Akademiet. Selv det, at
bo udenfor Akademiet, er en meget stor Gæne.
Der er en meget stor Forskjel paa det blot at
gaa over Gaden og det at bo i samme Bygning,
hvor man har Undervisning eller anden Væstjæf-
tigelse. Jeg tror, det vilde være temmelig nød-
vendigt — jeg veed ikke, om det er muligt — at
opsøre en særskilt Bygning, hvis man vilde flytte
Professorene ud af Charlottenborg og derved
vinde Plads paa anden Maade, hvorved man
kunde snibe paa den foreslaaede Udstillingsbygning.
Hvis det var muligt, saa veed jeg ikke, om det
ikke ogsaa var muligt at opsøre en selostændig
Profesforbolig, saaledes at man undgik den
Brandfare, der nu er ved, at de bo paa Charlotten-
borg. At der er nogen Fare ved ogsaa at have
Boliger i Nærheden, skal jeg ikke negte, men den
er dog forsvindende i Modsetning til den, der er
ved, at de bo i selve Slottet.

Hørrup. Jeg ønsker blot med et Par
Ord at slutte mig til de Udtalelser af Sympathi
og Velvillie for den foreliggende Sag, som vi
allerede have havt det Fornøjelse at høre. Dette
er i Virkeligheden kun en Fortsættelse af de lig-
nende Udtalelser, som fra dette Things Side ere
fremkomne saa ofte, denne Sag har ligget for.
Nu er det jo imidlertid ganske vist saa, at disse
Talelser ikke hidtil have ført til noget meget frugt-
bart Udbytte. Denne Kjærlighed har vist sig at
være af en noget platonisk Væstfæst, og i det
Hele maa det siges, at paa dette Omraade i alt
Fald, har den Kunstild, der har brændt i Thinget,
ikke kunnet staafe Kunsten det lunere inden
Vægge, end den hidtil har havt. Men mig fore-
kommer det dog, at i dette Dieblik er der nogen
mere Grund til at vente et praktisk Udbytte, end
der tidligere har været. Naar Sagen, da den
forelaa her i Thinget i Samlingen 1876—77,
ikke kom videre end til Iste Behandling, har jo